

Το εκκρεμές της ενοχής

Τυλιγμένο στο νυχτερινό σκοτάδι, το δωματιάκι ίσα ίσα φωτιζόταν από ένα μισό λιωμένο κερί που τρεμόφεγγε ασθενικά. Τον αέρα διαπότιζε η έντονη μυρωδιά της αποσύνθεσης, ενώ τα κακόγουστα πλακάκια ήταν καλυμμένα με ένα παχύ στρώμα σκόνης. Ένας παγερός αέρας φυσούσε μέσα από το παράθυρο, καθώς τα ξέφτια που κάποτε μπορούσαν να θεωρηθούν κουρτίνες κρέμονταν άχαρα στις άκρες του.

Σηκώνοντας νωχελικά το κεφάλι του, το βλέμμα του πλανήθηκε για λίγο στον νυχτερινό ουρανό και ύστερα προσγειώθηκε στο άψυχο σώμα. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα, ίσως λίγο παραπάνω, αλλά μπορεί να ήταν και η φτώχεια. Τα γυάλινα μάτια του τον κοίταζαν χωρίς να τον βλέπουν, στα χείλη του χαραγμένη μια αχνή έκφραση έκπληξης.

Τώρα που κειτόταν νεκρός δεν του φαινόταν και τόσο αχρείος. Στο κάτω κάτω, ένας απλός φονιάς ήταν, σαν και τον ίδιο. Σάμπως οι φονιάδες ήταν τίποτα διεφθαρμένοι; Μπα, ένας ανθρωπάκος σαν και τους άλλους ήταν, που δυστυχώς διάλεξε το λάθος θύμα. Δεν τον πολυένοιαζε η ιδιότητα του νεκρού, η ομοιοτήτά τους ήταν αυτή που τον ανησυχούσε. Έσκυψε να βεβαιωθεί ότι το αίμα στο κόψιμο είχε ξεραθεί. Μια στάλα ιδρώτα έσταξε στο μέτωπό του. Σηκώνοντας το χέρι του για να τη σκουπίσει συνειδητοποίησε πως κρατούσε την ανάσα του. Παίρνοντας μια βαθιά αναπνοή, κατάφερε με τρεμάμενα χέρια να την σφουγγίσει από το πρόσωπό του και τα μάτια του συνάντησαν για τελευταία φορά το άδειο βλέμμα του άνδρα.

«Εγώ δεν θέλω γλυκά, ούτε παιχνίδια θέλω. Εγώ εσένα έχω ανάγκη, δεν με νοιάζουν τα υπόλοιπα», τον διαβεβαίωσε όταν προσπάθησε να της εξηγήσει πως δεν είχε λεφτά για γλειφιτζούρι. *Ήταν διαφορετική η κόρη του, το κατάλαβε όταν έχασε τη γυναίκα του. Πάρα το άδειο του πορτοφόλι, του άρεσε να την κακομαθαίνει.* Οι βόλτες στο κέντρο, οι πολύχρωμες βιτρίνες που πάντα θαύμαζε με το στόμα ανοιχτό, τα μικρά λούτρινα που πάντα αγκάλιαζε σφιχτά για να κοιμηθεί. Ήταν η ζωή του, να παίζουν με τις λιγοστές της κούκλες, να χτενίζει τα κοντοκουρεμένα μαλλιά της, να ακούει τις ιστορίες της, να την βλέπει να μεγαλώνει. «Μα μπαμπά, εγώ δεν θέλω να μεγαλώσω ποτέ!» γελούσε εκείνη, και μάλλον τώρα θα έπρεπε να χαίρεται γιατί αυτή της η ευχή εν τέλει πραγματοποιήθηκε.

Με μια απότομη κίνηση ανασηκώθηκε, επιστρέφοντας στο σκοτεινό δωματιάκι. Σκούπισε ένα μικρό δάκρυ που είχε σχηματιστεί στην άκρη του ματιού του με την αναστροφή της παλάμης του και βγήκε από την πόρτα αποφασιστικά. Η ανάσα του έβγαине βαριά, ωστόσο κατάφερε να παραμείνει ψυχραιμος. Η δουλειά είχε γίνει.

Ακούγοντας τα υπόκωφα βήματά του στην τριμμένη μοκέτα της κουζίνας, η Βασιλική δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Η καρδιά της βάρυνε ξαφνικά, σαν να ανέβηκε ένας κόμπος στον λαιμό της. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν καθώς μετέφερε το μπρίκι με τον ζεστό καφέ στις ραγισμένες κούπες. Κατάφερε να τις γεμίσει, με εξαίρεση λίγες καυτές σταγόνες που λέκιασαν την ποδιά της. Δεν ήξερε αν έπρεπε να σωπάσει ή να ξεσπάσει, οπότε αρκέστηκε στο σερβίρισμα. Άφησε μερικές στιγμές να κυλήσουν μέσα στην απόλυτη ησυχία, ο αδερφός της ψυχρός, αφηρημένος.

«Λοιπόν;» ρώτησε νευρικά, «Είναι νεκρός;» ερωτήσεις που αιωρήθηκαν αναπάντητες, οπότε συνέχισε. «Πώς... ένιωσες;» ψιθύρισε. Η Βασιλική βεβαίως και θα ενδιαφερόταν για το πώς ένιωσε. Φαινόταν στο τρέμουλό της, το οποίο δεν διέφυγε της προσοχής του. Τον φοβόταν, το ήξερε. Ήταν δολοφόνος λοιπόν. Πώς έπρεπε να νιώθει ένας δολοφόνος; Σίγουρα έπρεπε να νιώθει κάπως, να αισθάνεται κάτι. Το μυαλό του μουδιασμένο, η συνείδησή του αδειανή. Η αδερφή του έδειχνε αναστατωμένη, το σφιγμένο πρόσωπό της τρεμούλιασε στην αναλαμπή του καντηλιού.

«Ένιωσα ότι έκανα το σωστό. Το έκανα για την Αμάρα» και τι ξένο που ακουγόταν αυτό το όνομα, που πριν λίγες μέρες το έσφιγγε στην αγκαλιά του. «Και τώρα τι; Μην μου πεις πως δεν το μετανιώνεις;» επέμεινε η κοπέλα. «Όχι, δεκάρα δεν δίνω για αυτόν τον τελειωμένο. Μιλάμε για την κόρη μου, τι νόμιζε ο τιποτένιος, πως θα το άφηνα έτσι;» Μια φλέβα τσιτώθηκε στο κέντρο του μετώπου του, ενώ οι γροθιές του είχαν ασπρίσει από το σφίξιμο. Έκλεισε τα μάτια του, πήρε μια βαθιά ανάσα και υιοθετώντας μια αδιάφορη έκφραση αντίκρισε αυτά της αδερφής του, πρησμένα και καταδακρυσμένα. «Δεν... » οι λέξεις χάνονταν κάτω από τους σιγανούς λυγμούς της «δεν σε αναγνωρίζω» αποφάνθηκε εκείνη. Το παράπονό της τον κούραζε λίγο, ή μάλλον ήταν η προσπάθειά του να αντισταθεί στον ανθρώπινο πόνο που τον κούραζε. «Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να γυρίσει πίσω ο αδερφός μου, ο αδερφός που ήξερα. Και αυτός ακόμα να διαβεί το κατώφλι» είπε με ραγισμένη φωνή και σηκώθηκε σκουντουφλώντας από το τραπέζι. Βγαίνοντας από την κουζίνα και ρίχνοντας μια τελευταία ματιά, κούνησε το κεφάλι της αποδοκιμαστικά. Δεν αναγνώριζε πια την σκιά του, την τόσο ξένη και απόμακρη σιλουέτα που ανακάτευε τον ανέγγιχτο καφέ.

Βυθισμένος στο ημίφως, με μοναδική συντροφιά τον χτύπο ενός παλιού εκκρεμούς, έπιασε τον εαυτό του να χάνεται στις σκέψεις του. «Δεν σε αναγνωρίζω» μα ούτε και ο ίδιος αναγνώριζε πια τον εαυτό του. Ποιος ήταν τέλος πάντων; Δεν αισθανόταν τίποτα το ανθρώπινο, μόνο το μούδιασμα που είχε τώρα εξαπλωθεί σε όλο του το σώμα, τον είχε παραλύσει. Μα τι έπρεπε να κάνει για να απελευθερωθεί; Η σιγή εκκωφαντική, η βουβαμάρα του τον τρώαζε. Το αίμα σφυροκοπούσε στα μηνίγγια του, προκαλώντας του ζαλάδα, ενώ είχε την αμυδρή αίσθηση ότι κάποιος του ψιθύριζε σιγανά, παρότι δεν μπορούσε να αντιληφθεί από πού. Ο ήχος του εκκρεμούς γινόταν όλο και πιο διαπεραστικός, ενώ η καρδιά του είχε σφιχτεί.

Ήταν ξημερώματα όταν επέστρεψε από την νυχτερινή του βάρδια, της είχε φέρει και πρωινό. Μα το κορίτσι δεν απαντούσε στο κάλεσμά του. Δεν ξαναπάντησε ποτέ. Όχι, όχι δεν ήθελε να απελευθερωθεί, δεν ήθελε να νιώσει τίποτα, να σωπάσει το μυαλό του ήθελε. Όσα δάκρυα και αν έχυσε, η Αμάρα δεν ξαναγέλασε, ούτε ξαναθέλησε γλειφιτζούρι, και πόσα θα της έπαιρνε αν είχε την ευκαιρία... Το δωματιάκι ξαφνικά άρχισε να στενεύει, μπορούσε να ορκιστεί ότι οι τοίχοι έκλειναν γύρω του ασφυκτικά, ενώ η ατμόσφαιρα βάρυνε, τον έπνιγε. Οι τύψεις χόρευαν απειλητικά μπροστά στα μάτια του, ένας χορός διεστραμμένος, ενώ οι ψίθυροι τώρα συνοδεύονταν από τρεμουλιαστές σκιές. Το κουρέλι που φορούσε κολλούσε αηδιαστικά πάνω του καθώς τον έλουσε κρύος ιδρώτας.

Μα ήταν ενοχές για την κόρη του, που ο ίδιος δεν φρόντισε να προστατεύσει, ή για το γεγονός πως υπέκυψε στην οργή του; Το μαχαίρι το σήκωσε με το δικό του χέρι, η ίδια του η λύσσα ήταν αυτή που αντίκρισε στο παγωμένο βλέμμα του νεκρού άντρα. Έσφαλλε ξανά και ξανά, δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του. Αλλά τελικά μπορεί να ήταν της Αμάρας η συγχώρεση που αποζητούσε. Η καρδιά του χτυπούσε γοργά στο στήθος του, οι φωνές στο κεφάλι του ήταν αβάσταχτες. Όπου και αν έστρεφε το βλέμμα του αντίκριζε ένα χάος από άγνωστες φιγούρες, που ολοένα και τον περικύκλωναν. Ένα ζευγάρι μάτια έλαμπε στο σκοτάδι, να' τανε της Αμάρας ή εκείνου του αλήτη που της στέρησε τη ζωή; Το επίμονο τικ τακ του ρολογιού δεν έλεγε να σταματήσει. Δεν ήταν ο ίδιος που τον δολοφόνησε, όχι, η αδικία ήταν που τον ανάγκασε. Ή μήπως ήταν ο ίδιος, μεταμορφωμένος σε έναν άνθρωπο που απεχθανόταν όλη του τη ζωή, σε έναν εκδικητικό εγωιστή; Η ιστορία πάντα επαναλαμβάνεται... Ή μπορεί να ήταν ο ίδιος αυτός που την έγραφε, μία κηλίδα από μαύρο μελάνι που αρκούσε για να μουτζουρώσει ολόκληρο κεφάλαιο.

Το ρολόι συνέχισε να μετράει αδίστακτα τα δευτερόλεπτα, ο ρυθμός του τού φάνηκε πως ολοένα και αυξανόταν. Μήπως τελικά λύγισε κάτω από την αχαλίνωτη οργή του; Ή μήπως ήταν οι ερινύες αυτές που τον λύγισαν; Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει την αυτοκαταστροφή από την ανθρωπιά πια. Το μυαλό του κόντευε να σπάσει από τον διαπεραστικό ήχο του ρολογιού, ο οποίος κατέκλυζε την κάθε του σκέψη. Ουρλιαχτά πλημμύρισαν το μυαλό του, η όραση του μαύρισε από την τρέλα. Με μάτια που άστραφταν χτυπούσε στα τυφλά, με μόνο στόχο τα αποκυήματα της δικής του φαντασίας.

Ξαφνικά, ένα επιτακτικό χτύπημα ακούστηκε από την σαραβαλιασμένη πόρτα. Τα πόδια του ίσα που τον σήκωναν, μπουσούλησε ως την άκρη του λιγδιασμένου πάγκου και απόμεινε να προσπαθεί να βρει την ανάσα του. Βήματα από βαριές μπότες αντήχησαν στον διάδρομο. Ρίγη τον διαπερνούσαν, τα μάτια του κόκκινα και τρελαμένα, ενώ από το στόμα του έσταζαν τα τελευταία απομεινάρια υγρασίας του σώματός του. Η κρίση είχε περάσει. Ανακτώντας την δύναμη του, κατάφερε να περπατήσει ως την πόρτα και να την ανοίξει επιφυλακτικά.

«Και έλεγα πως δεν θα 'ρθουν» σκέφτηκε ευδιάθετα υποδεχόμενος τον αστυφύλακα και κάμποσους ακόμα άντρες, οι οποίοι εισέβαλαν επιθετικά στο δωμάτιο σπρώχνοντάς τον βίαια στην άκρη. Χειροπέδες, φωνές, χάος, κλωτσιές από μπότες, κανένα σκαμπίλι, τον καταχώνιασαν σε ένα όχημα. Ένας κόσμος βουβός, το ρυθμικό τικ τακ του εκκρεμούς σκέπαζε κάθε σματά. Τι γαλήνια μελωδία τελικά, τι όμορφη διαφυγή. Να μετρούσε τις στιγμές; Τις τύψεις; Τις τιμωρίες; Τόσο αδύναμος αποδείχτηκε τελικά, που μόνο ο χρόνος μπορούσε να τον τιμωρήσει. Γιατί ήταν ικανός να συνεχίσει τώρα που το φτιλί είχε ανάψει. Θα μπορούσε να βυθιστεί στην απόλυτη αλλοφροσύνη, αλλά ούτε και αυτό το ήθελε.

Διασχίζοντας την μεγάλη λεωφόρο, θα ορκιζόταν πως είδε την αδερφή του σκυμμένη πάνω από το μνήμα της Αμάρας. Μπορούσε να την ακούσει να σιγοκλαίει «Γιατί τόσο βαρύ το τίμημα της αγάπης;» Ήξερε πως εκείνη είχε καλέσει τις Αρχές, ποιος άλλος τον γνώριζε για να τον καταδώσει; Την ευγνωμονούσε όμως, δεν θα είχε ποτέ το θάρρος να το κάνει ο ίδιος. Δεν την αδικούσε που δεν τον καταλάβαινε η αδερφή του, εκείνη δεν ήταν σαν αυτόν. Εκείνη τους φοβόταν τους φονιάδες.

Φτάνοντας στο αστυνομικό τμήμα, το ρυθμικό τικ-τακ σταμάτησε απότομα. Ο χρόνος ανακουφίζει, δεν συγχωρεί.

Χειμώνας

